

A brémai muzsikusok

*E*gyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ember, és annak egy öreg szamara. A szamár éveken át nagyon sokat dolgozott, lassan azonban fogyatkozni kezdett az ereje. Megsejtette, hogy a gazdája a jövőben nem fogja olyan jól tartani, mint régen, így hát elhatározta, hogy világgá megy, és új életet kezd.

Útközben találkozott egy vadászkutyával, aki egy sarokban hevert, és kedvetlenül nézte őt.

– Mi a bajod?

– Jaj nekem! – sóhajtott a kutya. – Öreg vagyok, mint az országút, és a szaglásom sem a régi már. A gazdám meg akar ölni, mert nem látja hasznomat. Így hát megszöktem az én kedves otthonomból.

– Én Bréma városába igyekszem – mondta a szamár –, felcsapok zenésznek! Gyere velem, duót alakítunk, és híresek leszünk!

A kutya elfogadta az ajánlatot, és útra keltek. Később találkoztak egy macskával, aki igen szomorúnak látszott.

– Megkérdezhetem, hogy mi gyötör ennyire, öreg kandúr? – kérdezte tőle a kutya.

– Ó, jaj! – panaszolta a macska.

– Mivel már elfáradtam,

és inkább a kályha

mellett kupo-

rogtam, ahe-

lyett, hogy

egerészttem

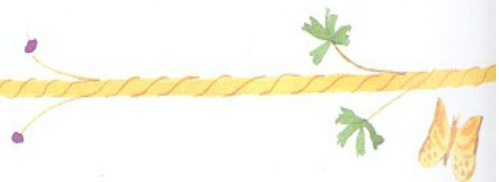
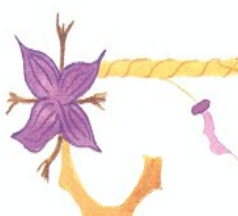
volna, a gaz-

dám elzavart

hazulról.

– Tarts velünk te is! – próbált lelket önteni belé a szamár. – Zenekart szeretnénk alakítani, és rád is szükségünk volna.

Így hát együtt mentek tovább. Útjuk során elhaladtak egy tanya mellett, ahol egy kakas torkaszakadtából kukorékolt.

– Miért kell ilyen hangosan kukorékolni? – kérdezte a szamár.

– Meghallottam, hogy a gazdasszonyom azt mondja, karácsonyra jól felhizlal. Így hát, amíg még megtehetem, világgá kürtölöm a balsorsomat.

– Lázadj fel a sorsod ellen, és csatlakozz hozzánk! Nagyon jó hangod van. Örülnénk, ha te is a zenekarunk tagja volnál! – beszélt a kakas lelkére a szamár.

A négy barát tovább ballagott. Amikor sötétedni kezdett, bementek egy erdőbe, hogy ott éjszakázzanak.

A távolban egy ház fényei világítottak.

– Bemehetnénk abba a házba, mert itt borzasztó hideg van – javasolta a szamár.

Hamarosan egy öreg házhoz értek. A szamár bekukucs-kált az ablakon, majd odasúgta a többieknek:

– Nagy lakoma van odabent, meg haramiák, és szemmel láthatólag jó kis zsákmányra tettek szert!

– Ami engem illet, én rettenetesen éhes vagyok – mondta a kutya, mire a többiek egyetértően bólogattak, s elkezdtek törni a fejüket, hogyan juthatnának be a házba.

A szamár két mellső lábával az ablakpárkányra támaszkodott, a kutya felpattant a hátára, a macska a kutya hátára ugrott, a kakas pedig a macska feje tetejére telepedett.

Ekkor hirtelen nagy zenebonába kezdtek: összevisszáztak, ugattak, nyávogtak és kukorékolnak. Olyan volt az egész, mintha egy csapat fékevesztett boszorkány zendített volna rá valami hamis nótára. Végül az elképzelhető legrémesebb lármával berontottak

a házba. A haramiák hanyatt-homlok menekültek ijedtükben.

A négy cimbora jól belakmározott, s miután koccintottak néhányszor a sikerükre, békésen elszenderedtek.

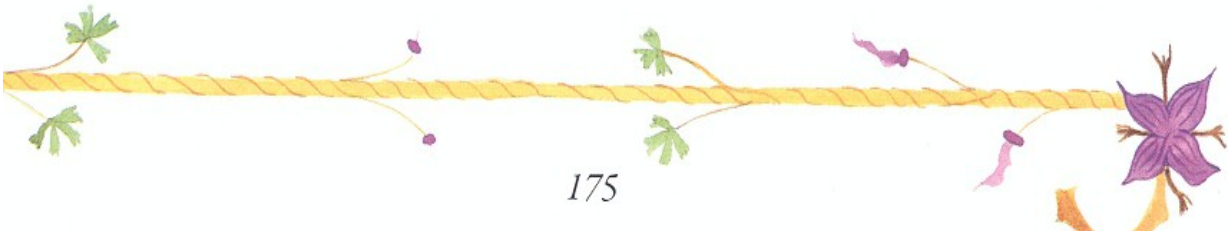
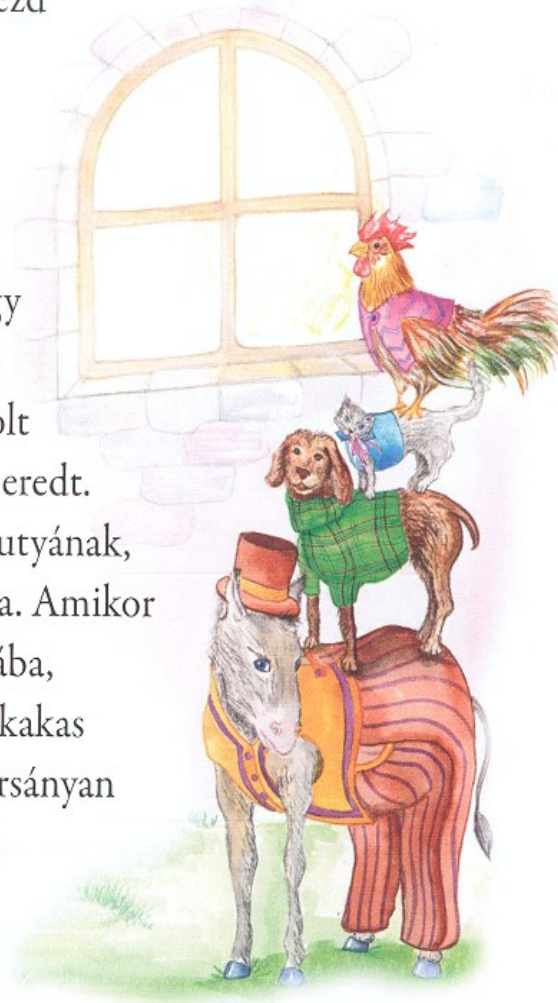
Amikor a haramiák távolról látták, hogy kialudt a fény, és a hangoskodás is megszűnt, a vezérük így szólt:

– Nem kellett volna eljőnnünk! Te – bökött rá az egyik

gazfickóra –, menj, és nézd meg, ki van odabent!

A pernahajder mindent csendesnek talált.

Beosont a sötétben, és meg akart gyújtani egy szál gyufát. Ekkor azonban a macska belekarmolt a képébe, mire futásnak eredt. Csakhogy nekiment a kutyának, aki beleharapott a lábába. Amikor bele akart bújni a szalmába, a szamár hátba rúgta. A kakas pedig fülön csípte, és harsányan belekukorékolt a fülébe.

A haramia így mesélte el a rettenetes kalandját:
– A házban van egy boszorkány, aki össze-vissza karmolt. Az ajtóban áll egy ember, aki kést döfött a lábamba, amikor menekülni próbáltam. Egy óriás a hátamba boksolt, közben pedig valaki alaposan megcibálta a fületem. Kész csoda, hogy megmenekültem.

A haramiák félelemtől reszketve eloldalogtak.

A muzsikuskok elhatározták, hogy ott maradnak a házban, és sok évig éldegéltek, énekeltek még együtt.

